

[Ole Bjørn Kraft.]

Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, under Finanslovdebatten, som en Tilkendegivelse af, at Venstre for sit Vedkommende ikke vil være uvilligt til at optage en Forhandling paa Basis af den stedfundne Udvikling, ligesom Socialdemokratiets nye Programudtalelse og Udtalelser fremsat af ledende Socialdemokrater angaaende Partiets Stilling til Forsvar og Afrustning skulde muliggøre en fælles Overvejelse ud fra andre Synspunkter og paa et andet Grundlag end hidtil. Indtil Erfaringer belærer os om det modsatte, vil vi derfor nære det Haab, at det ikke rent indrepolitisk er uden Formaal at søge tilvejebragt en Forstaaelse om den Ændring i den bestaaende Tilstand, som efter vor Opfattelse er saa paatrængende nødvendig.

Jeg vil gerne tilføje, at vi naturligvis helst havde set, at det var Regeringen, der havde taget Initiativet, saaledes at en Overvejelse paa Basis af et Regeringsforslag var kommet i Gang. Vi beklager i høj Grad, at det ikke har fundet Sted. Gentagne Gange i de Aar, der er forløbet, har vi paa Grund af Begivenhedernes Udvikling følt os opfordret til at søge Sagen rejst, og vi har ogsaa gentagne Gange, offentligt og paa anden Maade, over for Regeringen tilkendegivet, at vi fandt det paatrængende nødvendigt, at denne Sag paa ny blev rejst.

Vi har hidtil afholdt os fra selv at tage Initiativet, skønt der var mange, der opfordrede os dertil, for at det ikke med Rette kunde siges, at vi ikke vilde give den høje Regering den fornødne Tid til Overvejelser — for at det ikke med Rette kunde siges, at vi brød ind i en Udvikling, som man fra alle Sider ønskede. Vi kan imidlertid ikke længere holde os tilbage. De Begivenheder, som har fundet Sted, ikke mindst i det sidste Aar, de truende Udsigter, som Fremtiden byder, de Farer, som synes at komme nærmere Dag for Dag, har medført, at vi ikke længere vil tage Ansvar for en fortsat Passivitet, men ved at fremsætte Forslag gøre, hvad der staar i vor Magt, for, at den Tid, der maatte være givet os, ikke skal blive forspildt, og sikre, at der ikke kan rejses Tvivl om vort Ønske om at medvirke til en hurtig Udformning og Gennemførelse af de nødvendige Foranstaltninger.

Naar vi mener, at Tiden nu kræver en hurtig Overvejelse af vort Forsvars Tilstand og Fremsættelse af Forslag, der paa væsentlige Punkter hurtigt kan bøde de værste Mangler, findes Begrundelsen naturligvis i den fuldstændige Forandring, som

er indtraadt i den udenrigspolitiske Udvikling, og som fuldstændig har kuld kastet de Forudsætninger, under hvilke man tilkendegav, at Ordningen af 1932 blev gennemført. De afgørende Ændringer er saavel af politisk som af militærteknisk Karakter. Tiden i Dag er en ganske anden end i 1932. Forhaabninger, som man dengang kunde nære, er bristet, de mørkeste Profetier, som dengang blev udtalt, er mere end gaaet i Opfyldelse. 1932-Ordningen blev gennemført paa et Tidspunkt, hvor mange ventede, at Nedrustningskonferencen skulde føre til et positivt Resultat, og at Europa med denne Konference som Udgangspunkt vilde gaa ind i en rolig Periode, der skulde kendetegnes ved en Styrkelse af den internationale Retsordning, en voksende Forstaaelse mellem Folkene og en dermed følgende gradvis Aftagen af Spændingen mellem Landene. Hele Ordningen af 1932 bærer et tydeligt Præg af denne Opfattelse. Paa visse Omraader satte man endogsaa direkte Beslutningerne i Forbindelse med de Forventninger, man stillede til Resultatet af Konferencen i Genève.

Men Udviklingen har ikke paa noget Punkt opfyldt disse Forventninger. Nedrustningsbestræbelserne er ulykkeligvis fuldstændig mislykkedes. Verden er gledet ind i en Periode af kraftig Oprustning, der synes i Færd med at udvikle sig til en stadig mere hektisk og tilspidset Kaprustning. Nogen Mulighed for en snarlig Ændring heri er ikke til at øjne. Bestræbelserne for at nære Folkene til hinanden i voksende Tillid har været forgæves. Den internationale Situation er i Dag tværtimod præget af den største Mistro og Mistillid, der skærpes ved den haarde økonomiske Konkurrence og Afspærringspolitikken. Som Følge deraf tegner den almindelige Situation sig usikker og farefuld. Langt ud i Fremtiden maa man regne med Ustabilitet og Uro. Opbygningen af en international Retsordning til Beskyttelse for Staternes Rettigheder har under disse Omstændigheder maattet stilles i Bero. Folkeforbundets Magtstilling er blevet væsentligt afsvækket ved Udtræden af Stater med stor Indflydelse paa den internationale Politik.

Hertil kommer et Forhold, som vi tillægger en ganske særlig Betydning. Det kan ikke bestrides, at under den Udvikling, som har fundet Sted, er de enkelte Staters Mulighed for at holde sig neutrale blevet ringere end f. Eks før og under Verdenskrigen. Den internationale Politik tilstræber mere og mere tydeligt at forhindre, at de enkelte Stater som Medlemmer af